

χεράκι. Νά το! Τό κλείνω μέτα στα δύο μου χέρια σάν περιστέρι μικρό.

"Υστερ' άκούω μιά χοντρή φωνή κυρίου, γέλια. Άκούω κι άλλους που γελάνε, γυρίζω τό πρόσωπό μου από τή θάλασσα και νά την πάλι ανάμεσα στην παρέα, που τά μάτια μου δέν μπορεί νά υποφέρη. Καλύτερα μονάχος μου. Δέ θέλω νά σε βλέπω πιά. Θέλω νά σου πώ πως δέ με νοιάζει, και δέ με νοιάζει κι ά μιλάς τόσο πολύ, κι ά γελάς, εγώ, νά! τραβώ τό δρόμο μου!

Πώς πετάζανε όλες οι μέρες! Νά τό βαπόρι τώρα που καρτεράει νά σε πάρη. Τά φωτερά του ζωηρά γλυστράνε μέσα στό γυαλί τής θάλασσας, που ούτε ή παραμικρή ανάπνια ανάδεδει. Χωμένος μέσα στό σκοτάδι, σε μιάν άκη κοιτούσα τό βαπόρι... Μιά βάρκα φτερουγίζει πάνω στη θάλασσα και νά ή όρφανοῦλα μου μέσα. Φορεί πάλι τό σκούφο από τή γούνα στό κεφάλι και τή μεγάλη βελέττα. Μά δέν μπορώ νά τήν ξεχωρίσω πάνω στό βαπόρι. Όλοι οι άνθρωποι μου φαίνονται οι ίδιοι σά μαῦροι ίσκιιοι που σέρνονται στό φώς. Κοιτάζω, κοιτάζω... Η βλέψη τεντώνεται νά σπάση! Τίποτα! Σε μιά στιγμή μονάχα τήν είδα στη σκάλα νά φωνάζη στη βάρκα που γύριζε και νά κουνάη ένα μαντήλι. Κι' οι άχοι τής φωνής της φώλιασαν στην ψυχή μου για πάντα!

Τό βαπόρι μαῦρο σιίζει: τά κύματα με τήν πιό σκληρή γρηγοράδα. Πόσο ταχιά χάθηκε από τά μάτια μου. Τώρα έν' άδειο παντού νοιώθω ν' άπλώνεται. Γύρισα στό σπίτι μου δίχως ψυχή, μά δέν μπόρεσα νά κρατηθώ. Ξαναπήγα στό λιμάνι χωρίς νά θέλω. Δέ φαίνονταν τίποτα πιά.

— Έχε γεια, όρφανοῦλα μου!

"Ω Παναγιά μου! Τή φαλήνη ξάπλωσε στα κύματα που τήν πάνε κι άς είναι ό ύπνος της γλυκός κι άναλαφρός. Θάλασσα, θά μου τήν ξαναφέρης τάχα άλλη φορά; Στο σκοτάδι σου μέσα βλέπω πάντα τά μάτια της, τά μεγάλα κι δλόμαυρα ν' άπλώνονται, ν' άπλώνονται...

Μπήκε παντού ή πνοή της. Τώρα, όταν με τήν αύγή τά χελιδόνια άράδα πάνω στη στέγη μου με γλυκοξυπνάνε, τά πατήματά σου τά γελαστά άκούω, ό όρφανοῦλα μου, στό κλωνιζέμι του στενού του δρόμου νά πετάνε άναλαφρα.

Και σε βλέπω πάντα μέσα στών βιβλίων τις ιστορίες και στα παραμύθια μέσα πότε βασιλοπούλα και πότε μιá μαυροφορεμένη όρφανοῦλα, έρημη κι άπροστάτευτη.

Κάθε μέρα αλλάζεις μορφή, μά μνήσκεις πάντα ή χρυσή άδερφοῦλα μου, που με ταξιδίδει και που μου άγιάζει κάθε τής ζήσης μου στιγμή. Και τώρα όλες τις στιγμές τις βλεπώ, άφου έχω έσένα στο πλάι μου, κι όλες δροσοβολάνε πάνω στον ζάστερο τής ψυχής μου ούρανό ξεχωρα κάθε μιá, ώσαν καινούριο άστρο.

Μαζί τώρα, πλάι-πλάι, διαβάζουμε τά άγια τά Βιβλία κι ή Έκκλησία μας πιό άγια μου ξανοίγεται, που σε βλέπω μέσα, και τό λιβάκι πιό πολύ μοσκοβολάει τώρα...

Μά τώρα πήρες μιá μορφήν άλλοιώτικη. Δέν είσαι πιά ή μαυροφορεμένη παιδοῦλα με τά μεγάλα μάτια τά δλόμαυρα, που άκίνητα με κοιτάνε, με κοιτάνε πάντα και με τή γλωμή θεωρία. Τώρα, μέσα στώ μεσημεριών τό βράσιμο, τρέχω στους κάμπους και στα χωράφια και σε βλέπω πίσω από τά δεντρά νά μου παραμονέβης τή σκέψη και σε βλέπω στα στάχυα μέσα λιοκαμένη, μιá δυνατή και γεμάτη στα μαλλιά χόρτα χωριατοπούλα, με χοντρά ρούχα και που στα χέρια σου κρατάς, στα χέρια σου τά γυμνά, ένα μεγάλο δρεπάνι, ενώ ένα σιδερένιο

χαμόγελο, ώσαν άστραπόφυτο που δέν περνάει, φωτάει τό πρόσωπό σου.

Και πάντα στις ξεροποταμιές και τά πετροτόπια άκούω νά χτυπάνε τά χοντρά σου τά παπούτσια και τρέχουμε μαζί στις πλαγιές, σάν άγρίμια, εύωδιασμένοι από τό άρωμα τών κλημάτων και του χωμάτου.

"Ω γλυκειά πατρίδα μου και χώμα που πατώ άγιο, ό πατρίδα μου που δέν άναπνές παρά άγάπη.

Μαννούλα μου, έχε γεια, έχε γεια! Τό φτωχικό μου πιά τάρνιέμαι!..

Λευκάδα

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΔΕΒΡΑΦΗΣ

ΚΟΡΦΙΑΤΙΚΑ ΞΟΡΚΙΑ

[Από τή συλλογή Δημ. Σπίγγου.]

B.) ΓΙΑ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙΑΣΜΑ (1)

"Άγιοι Άναργύροι του Χριστού
Πρώτοι γιατροί του κόσμου
Όπου έγιατρεύατε πολλούς
Γιατρεύτε και τό Δούλο του Θεού (τό δεινά)
Άπό τό φεγγαρίασμα.

— Άπό τό φεγγαρίασμα του, τή σκοτούρα του, τήν τρομάρα του, τή λιγοψυχία του, τήν άναγοῦλια του, τήν κιτρινάδα του, τά κοψίματά του, τήν κοιμάρα του,

Άπό τήν καρδιά του, από τά κόκκαλά του,
Άπό τις έβδομηντα δυό άνάγκες του κορμιού του.

Φεγγαράκι μου λαμπρότατο

Σ' χρυσό σκαμνί καθούμενο.

Άνθισμένο, μυρισμένο

Και ροδοκοκκινισμένο.

Έδώ βάνω άμυγδαλάκι, (2)

Βάνω άσήμι και χρυσάφι,

Δαχτυλίδι πρωτοστέρανης,

Και νερό άσύντοχο.

Άνθισέ τους, μύρισέ τους

Και ροδοκοκκίνισέ τους

Τό δούλο του Θεού (τό δεινά).

Άπό μένα Ξορκισμένος,

Άπό τήν Παναγιά τή Δέσποινα γιατρεμένος.

Δ. ΣΠΙΓΓΟΣ

(1) Το Ξορκι λέγεται έφτά βραδιές κατά σειρά, τρεις φορές τήν κάθε βραδιά, κοιτάζοντας ή Ξορκίστρα τό φεγγάρι

(2) Σ' ένα ποτήρι βάζει έφτά φύλλες άμύγδαλων και τά έπίλοιπα πράματα που άναφέρει τό Ξορκι.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΠΑΡ ΤΟΝ ΚΑΙ ΣΤΟ ΓΑΜΟ ΣΟΥ...

Άξιότιμοι Κύριοι!

Είμαι ένας από τους τακτικώτερους άναγνώστας του περιοδικού σας, όχι όμως και θαυμαστής, νά έννοούμεθα τό διαβάζω έτσι όπως διαβάζω και τά άρθρα τών Βουλγαρικών έφημερίδων, από περιέργεια και για νά εύρίσκω άφορμάς νά γελώ και μιλάω πορά. Τίποτε περισσότερο.

Μέσα στό «Νουμά» βλέπω νά ύποστηρίζετε τήν γλώσσαν σας φανατικά και νά καταφέρεσθε θανασιμώς κατά τής καθαρευούσης.

Καλό και άγιο αυτό για σας και δέν έχει τί νά σας πη κανείς.

Ένα όμιος μου έγυτύπησε στο μάτι λίγα άσχημα και μου έφερε κάτι σκέψεις όχι και τόσο ικανοποιητικές για σας.

Πώς, άφου δέν θέλετε ούτε νά βλέπετε ούτε νά άκούετε τήν καθαρευούσαν δημοσιεύετε τάς Συνοπτικές καταστάσεις τής Έθνικής Τραπεζής τής Ελλάδος εις ύπερκαθαρεύουσας!

Αυτό είναι πολύ περίεργος νά τό μάθω.

Τό Κεντρι

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Άπό μιá Αθηναϊκή φημερίδα — παραπολύ πικρῶς τῶς, παρακαλούμε! — μάθαμε τις πράξεις πώς όσοι Κρητικοί ύποστηρίζουν τόν Προέχοντα Γεώργιο είναι .. προδότες!

— Η «Έσπερινή» μας αύτή, καθώς και δυό τριές άλλες φημερίδες, δέν ξαναμπαίνουνε στην Κρήτη γιατί ή λογοκρισία άπαγόρευσε τήν κυκλοφορία τους.

— Εύτύχημα θάτανε αν ή δύναμη τής λογοκρισίας έφτανε ίσους δώ και μάς γλύτωνε από τόν τέτοιο άδιάντροπο πατριωτισμό τους.

— Πέρου πάπερου ή «Άστραπή» είς δημοσιεύσει τήν εικόνα τής Ντουζε για εικόνα τής... Άγίας Βαρβάρας. Μιά κι αύτή από τις συνθησιμένες μαρμαριτιές του τύπου μας.

— Ένας φίλος μας λοιπό στην Κούλουρη έδωσε τήν «Άστραπή» σε ζωγρίσο και του ξισήκωσε σε σανίδα τήν εικόνα τής Ντουζε. Και τώρα τήν προσκυνάει για Άγια Βαρβάρα και τής ανάδει ταχτικά τό καντήλι της.

— Τό γράφουμε αυτό για νά μάθει ή μεγάλη τεχνίτρα πώς σ' ένα χωριό τής Ελλάδας προσκυνείται για Άγια. Κι αύτή τή μεγάλη χάρη τή χρωστάει σε μιá καλοτυνεϊδητη φημερίδα μας.

— Καταδικάστηκε έπιτέλους ό άλλοτε ήγούμενος τής Πεντέλης Ιερόθεος Μητροφάνης, που για τόν έναρτο βίο του είχε όνομαστέι Παπα-Βοκκάκιος.

— Η άπόφαση τής Ιερ. Σύνοδος δημοσιεύτηκε δλάκερη στις έφημερίδες κ' είταν άξιόλογο και διασκεδαστικώτατο άνάγνωσμα μ' αυτές τις ζέστες.

— Ό Διευθυντής τής Αστυνομίας μας ζήτησε τήν παραίτησή του.

— Όλοι τό λέν πώς ό κ. Παπούλας έκανε και με τό παραπάνου τό καθήκον του, κι όλοι τό ξέρουν πώς όποιος δημόσιος υπάλληλος κάνει έδώ τό καθήκον του ή παύεται ή ά ν ο γ κ ά ζ ε τ α ι νά παραιτηθῆ.

— Στοῦ Παντόπουλου παχίτηκε τελευταία τό «Έδώ κ' εκεί» τών Ένωμένων Παγοποιών τής φιλολογίας μας.

— Φανταζόσαστε πιά τή δροσιά του.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έντοκοι καταθέσεις

Η Έθνική Τράπεζα δέχεται έντόκουσ καταθέσεις εις τραπεζικά γραμμάτια και εις χρυσόν, ήτοι εις φράγκα και λίρας στεργίνας άποδοτέας εις ώρισμένην προθεσίαν ή διαρκείας Αί εις χρυσόν καταθέσεις και οι τόκοι αυτών πληρώνονται εις τό αυτό νόμισμα εις δ έγένετο ή κατάθεση, εις χρυσόν ή δι' έπιταγής ύψους (chéque) έπι του έξωτερικού και έπιταγών του όμολογούχου.

Τό κεφάλαιον και οι τόκοι τών όμολογιών πληρώνονται έν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι και τῆ αίτήσεϊ του καταθέτουσ εἰς τῷ Υποκαταστήματι τής Τραπεζής, έν Κερκύρα δέ, Κεφαλληνία και Ζακύνθω διά τών ύποκαταστημάτων τής Ιονικής Τραπεζής.

Τόκοι τών καταθέσεων

1	1)2	ταίς	0,0	κατ' έτος	διά	καταθ.	6	μηνών
2	"	"	0,0	"	"	"	1	έτους
3	1)2	"	0,0	"	"	"	2	έτων
2	"	"	0,0	"	"	"	4	έτων
4	"	"	0,0	"	"	"	5	έτων

Αί όμολογοί τών έντόκων καταθέσεων εκδίδονται κατ' έκλογήν του καταθέτου νομαστικά ή άνώνυμα.